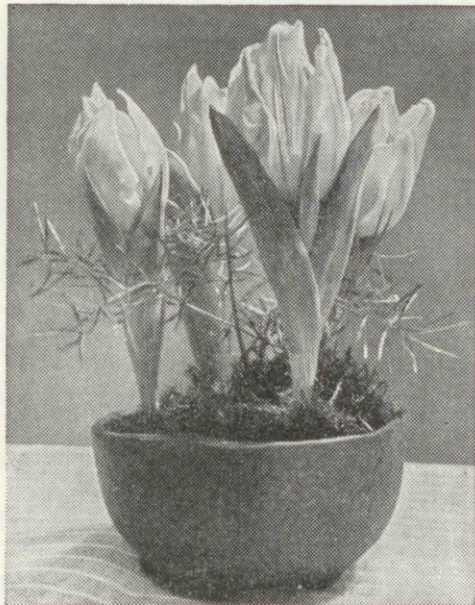

1957

Pirtin Viesti

NURMEKSEN EVANKELISEN KANSANOPISTON TOVERILIITON LEHTI

1957

N:o 5

Teille on tänä päivänä syntynyt Vapahtaja

Olipa todella ihmeellinen tämä yö, jona ensi kerran sanottiin: tänä päivänä on teille syntynyt Vapahtaja. Tästä ihmeellisestä yöstä alkaa Uuden Testamentin aikakausi. Rajapyykkinä seisoo tämä "tänä päivänä" Vanhan ja Uuden liiton välillä. Suurimman jumalanpilkaajan ja kristinuskon halveksijan täytyy sittenkin lukea vuotensa, kuukautensa, viikkonsa, päivänsä siitä yöstä, jolloin sanottiin: "Teille on tänä päivänä syntynyt Vapahtaja." Jokaisessa kirjeessä, jokaisessa kuitissa, jokaisessa vekselissä täytyy hänen itse kirjoittaa muistutus itselleen siitä enkelin sanasta: teille on tänä päivänä syntynyt Vapahtaja. Jokaisessa rahassa, jolla hän maksaa räätilille takkinsa tai suutarille kenkänsä tai puotiin tavaransa, täytyy hänen nähdä muistutus tuosta yöstä, jona Vapahtaja syntyi maailmalle. Mutta on ihmeellistä, että tästä merkillisestä tapahtumasta, joka on vaikuttanut koko maailmanhistoriaan, että siitä ensin vain muutamat paimenet saivat tietää. Ja kuitenkin sen nyt tietävät kaikki maailman sivistyskansat. Tästä näemme, miten ihmeellinen oli se yö, jolloin ensi kerran kaikui: "tänä päivänä on syntynyt Vapahtaja". Onko sitten useimmille ihmisille tämä joulun tapahtuma niin sanomattoman tärkeä ja merkillinen, kuin se näyttää päältä katsoen olevan? Eipä ole. Voi, kyllä on surullista, että usealle on se, mitä itse ovat valmistaneet joulun varalle, paljon tärkeämpää kuin se, mitä Jeesus on antanut. Useille ovat joulukuuset ja kynttilät, joululahjat ja herkut, huvitukset ja nautinnot tuhannen kertaa tärkeämpiä kuin se, että meille on tänä päivänä syntynyt Vapahtaja.

Ja kuitenkin, mikä ääretön lahja se on, että meille on syntynyt Vapahtaja, ei ainoastaan meille, vaan koko maailmalle. Ja Jeesus täytti sen tehtävän, minkä hän isältä sai tehdäkseen. Kaikki kansat, koko maailma on nyt tänäkin päivänä vapahdettu. "Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa eikä lukenut heille heidän rikkomuksiaan." Kyllä todellakin kannattaa lukea ajanlaskunsa tästä tapahtu-

masta, jolloin maailmaan syntyi Vapahtaja. Kyllä kannattaa viettää joka vuosi juhlapäivää tämän tapahtuman muistoksi. Tiedätkö, rakas ystävä, että sinäkin olet vapahdettu synnistä? Välitätkö sinä siitä, uskotko sinä sen? Kyllä todistaa useiden joulunvietto, että he eivät tiedä siitä, eivät välitä siitä, eivät usko sitä. On moni paljon kiitollisempi tänäkin päivänä siitä, jos joku hänelle kirkosta palatessa kuiskaa: minulla on sinulle ilosanoma kerrottavana, meillä on huomenna tanssit, — kuin siitä, että enkeli hänelle kuiskaa: minä ilmoitan sinulle suuren ilosanoman: sinulle on tänä päivänä syntynyt Vapahtaja. Eikö tämä ole totta, mutta eikö se ole kurjaa. Niinpä todistaa useimpien koko joulunvietto, ettei heille ole enkelin jouluvankeliini kelvannut. Paimenet uskoivat tämän taivaallisen sanansaattajan ilonilmoituksen. Sen me näemme siitä, että he heti lähtivät Beetlehemiin Jeesusta etsimään sanoen: "Menkäämme Beetlehemiin katsomaan sitä, mikä on tapahtunut ja minkä Herra meille ilmoitti." Yksinkertaisia ovat nuo paimenet. He uskovat, mitä enkeli on heille ilmoittanut. Heillä ei ole mitään syytä epäillä taivaallista sanantuojaa. Nyt he menevät katsomaan sitä, mikä on tapahtunut. Ja kiittäen ja ylistäen he seimeltä palaavat. Olisitpa sinä yhtä yksinkertaisesti uskomassa enkelin sanan totuutta: teille, sinullekin on tänä päivänä syntynyt Vapahtaja. Kiittäen Jumalaa palaisit sinäkin tänään Jeesuslapsen seimeltä kotiin. Minullakin on Vapahtaja, minutkin on vapahdettu kaikista synneistä, olen pelastettu, olen Jumalan lapsi, olen Kristuksen velli, olen taivaan perillinen. Näin sinä riemuitisit. Ja ystävillesikin todistaisit oman kokemuksesi perusteella: "Varma on se sana ja kaikin puolin vastaanottamisen arvoinen, että Kristus Jeesus on tullut maailmaan syntisiä pelastamaan, joista minä olen suurin." Silloin ymmärtäisit, mikä sisällys on sanoissa: teille on tänä päivänä syntynyt Vapahtaja.

**K. V. Tamminen, saarnakokoelmasta
Ristin Ihme.**

PIRTIN Viesti

NURMEKSEN EVANKELISEN KANSANOPISTON TOVERILIITON LEHTI

N:o 5

Päätoimittaja: Toivo Salomaa

1957

~

Kiitetty olkoon Hecca, Tsaelin Jumala, sillä hän on katsonut kansansa puoleen ja valmistanut sille lunastuksen ja kohottanut meille pelastuksen saaven palvelijansa Daavidin huoneesta — niinkuin hän on puhunut hamasta ikiajoista pyhään profeettainsa kautta — suodakseen meidän, vanahdettuina vihollistemme kädestä, pelkäämättä palvella häntä pyhyydessä ja vanhurskaudessa hänen edessään kaikkina elinpäivinäämme

Lk 1: 68 ss

ENKELIEN JOULULAULU

Joulunviettoon kuuluu oleellisesti laulu, kiitos ja ylistys. Niin on ollut ensimmäisestä joulujuhlasta alkaen. Ihmeellistä on ajatella, että tuon ensimmäisen jouluvirren virittivät taivaan asukkaat. Sentähden sen sisällys on mielenkiintoinen ja ainutlaatuisen arvokas. Sillä täytyy olla merkitystä kaikkien meidän elämälle.

Kunnia Jumalalle korkeuksissa! Kunnia Jumalalle! Mitä se merkitsi minun kohdallani? Kunnia? Senhän minä tahtoisin itselleni. Mutta enkelit näkevät, että siinä juuri onkin elämäni onnettomuus, rauhattomuuteni syvin syy. Miten sitten annan kunnian Jumalalle? Varmaan ensinnäkin sen kautta, että näen joulun Jeesuksessa Jumalan lähettämän Vapahtajan, myöskin minulle. Kiitän ja iloitsen siitä. Panen luottamukseni Jumalan sanaan. Uskon olevan totta tämänkin: "Hän, joka ei säästänyt omaa Poikaansaakaan, vaan antoi hänet alttiiksi kaikkien meidän edestämme, kuinka hän ei lahjoittaisi meille kaikkea muutakin hänen kanssansa?" Taivun Hänen johdatukseensa ja tyydyn osaani. Kunnia Jumalalle, eikä Hän ymmärtäisi! Pyydän vain Häntä palvella ja Hänen kunniaukseen elää. Mikä lepo ja rauha, ilo ja rohkeus asuisikaan sydämessä.

Luther sanoo: "Siinä missä ei ole Jumalan kunniaa, on rauhattomuutta, niinkuin Salomo sanoo: "Ylpeys tuottaa pelkkää toraa" (Sananl. 13: 10), samoin toisaalta: siinä missä Jumalan kunnia on, ehdottomasti on rauha. Minkä tähden torailisivat tietäessään, että mikään ei ole heidän omaansa, vaan että kaikki mitä he ovat, mitä heillä on ja mitä he voivat, on Jumalan? He antavat hänen hallita ja tyytyvät siihen, että heillä on armollinen Jumala. Se joka tietää kaiken omansa mitättömäksi Jumalan edessä, ei kiinnitä huomiota itseensä, vaan hän ajattelee jotakuta toista, joka joutuu merkittämään Jumalan silmissä, ja se toinen on Kristus."

"Maassa rauha ihmisten kesken." Todellakin, se on seurausta edellisestä, siitä, että annetaan kunnia Jumalalle. Joulun suuresta tapahtumasta heijastusta on tutun joululaulun ajatus: "On mieli hellä nyt jokaisella, kun joulun on." Kaikki riippuu siitä, minkälainen mieli meillä on. Joulumielen toivovat enkelit tulevan pysyväiseksi. Vanhempien mieli lasta kohtaan on hyvää tarkoittava, ystävän ystävää kohtaan samoin. Mutta niinkuin meitä jouluyönä kutsutaan seimelle "rakkautta suurinta katsomaan", niin

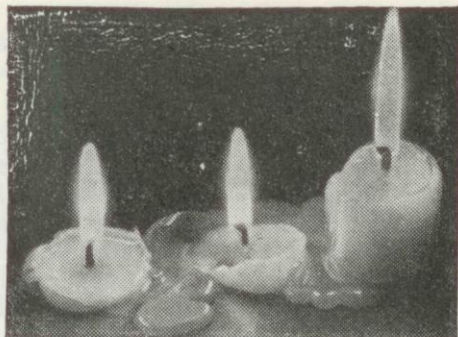
Sanassa kehoitetaan meitä jatkuvasti ja kaikkia ihmisiä ajatellen: "Olkoon teillä se mieli, joka Jeesuksella Kristuksella oli." Minkälainen mieli Sinulla on toista kohtaan, siitä riippuu kokonaan Sinun suhtautumisesi, sanasi ja tekosi. Jos rakastat, et helposti ymmärrä väärin, jos vihaat, on melkein mahdotonta ymmärtää oikein. Rauha ihmisten kesken edellyttää oikeaa mieltä. Meille ei panna esimerkiksi vanhemman tai ystävän mieltä vaan vielä paljon enemmän: Jeesuksen mieli. Sen tärkeämpää joulun ja uuden vuoden toivomusta ei ole kuin rukous, että Kristus saisi uskon kautta asua sydämissämme.

Missä lienettekään toveriliittolaiset itse kukin joulunne viettämässä. Useimmat varmaan kodeissanne. Monet teistä isinä ja äiteinä tunnette vastuuta oman kotinne jouluhengestä ja yritätte tehdä kaikkenne, että lapsillanne olisi hyvä joulun. Ehkä usea toivoo siitä tulevan juuri sellaisen, että lapset vielä vuosienkin kuluttua kodin joulua muistaessaan ikäänkuin kuulisivat enkelisiipien haviina. Jos taivaallinen virsi saa sytyttää omankin sydämenne, silloin on kodillanne hyvä joulun. — Sinäkin, joka olet jossain "paikassa", olet varmaan päässyt omaistesi luo joulunpyyhiksi. Saat nauttia yhdessäolon iloista, mutta samalla myöskin hiljentyä ja aivan kuin "koota itseäsi" uusia tehtäviä varten. Saat lukea ja miettiä. Silloin joudut punnitsemaan arvoja ja kysymään, mikä on suurinta. Varsinkin vuoden lopulla joudumme kaikki tekemään tiliä kuluneesta elämästämme ja tutkistelemaan, mikä olisi parasta elämämme laulun sisällöksi. Eikö sitä juuri ymmärtäisi taivaan pyhät olennot. — Sinäkin, joka työtehtävissäsi eroitettuna omaistasi tai yksinäisyydessä ollen joudut joulua viettämään, hiljenny kuuntelemaan enkelikuoron ylistystä ja olet toivottavasti saava siitä virvoitusta sydämeesi ja voimaa tehtäviesi suorittamiseen iloisella mielellä. Kenties olet joutunut sairasuuteelle tai jonkin muun koettelemuksen alaiseksi juuri jouluna. Anna enkelien opettaa Sinuakin sanomaan: Kunnia Jumalalle!

Sydänten juhlaa me tarvitsemme. Sel-laiseksi on Jumala meille joulun antanut. Toveriliittolaiset! Nyt laulamme iloiten. Yhtykäämme kaikki täysin sydämin enkelien joululaulun:

Kunnia olkoon Jumalalle korkeuksissa, ja maassa rauha ihmisten kesken, joita kohtaan hänellä on hyvä tahto!

Helvi Valkonen

Jäisen valon turviin

*Nämäkin kädet, Herra,
näin synnin myrkyttämät
— nämäkin kädet saivat
valoja sytyttää
Sinulle, Joulun Herra.*

*Niin jouluaamuun asti
paloivat kynttilät
nöyrin ja lempein liekein.
Ja niiden palaessa
näin valmiin työsi, Herra:
näin seimen, joka kantoi
Elämää ihmisten,
näin miten yli sen
valoisa risti nousi.*

*— Kovimman minussa,
sydämen, särjit silloin.
Itkimme edessäsi
— minä ja kynttilät.*

— — —

*Niin, sinä yksin voit
rakentaa sirpaleista.
Minulle uusi sydän
tee jouluyönä, tee!*

*Tee sydän, joka kantaa
sisällään nöyrää tulta
ja valaisee myös hiukan
ja hiukan lämmittää
— ja sammumisen aikaan
iäisen valon turviin
suo kyyristyä sen.*

*Sydämeistäni, Herra,
tee joulukynttilä!*

E e v a T i k k a.

TYÖKAUDEN ALKAJAISET

Jo alkajaissunnuntain aattoiltana oli juhlantuntua, kun toveriliittolaisia ja opistolaisten omaisia alkoi kokoontua opistolle ja saatiin istua yhdessä lauantai-iltaa ruokasalin pöytien ympärillä, hiljentyneinä Jumalan Sanan puhuteltaviksi. Yhteiset laulut ja virret kaikui-
vat. Raija Partanen lausui runon, Kaija Suhonen esitti yksinlaulua ja kaikki läsnäolleet toveriliittolaiset esittäytyivät nykyiselle kurssille.

Sunnuntaipäivän juhlat alkoivat jumalanpalveluksella, jossa saarnasi Polvijärven khr. H. Oksanen, aiheenaan Vanhan Testamentin saarnateksti 2 Aikakirja 1: 7—12. Puhuessaan kuningas Salomonin saamasta Herran kehoituksesta: "Ano mitä tahdot minun sinulle antavan", kohdisti hän sanansa erikoisesti nuorille, kehoittaen ottamaan esikuvaksi Kuninkaan pojan, joka tehtävänsä vastuun tuntien anoi Herralta viisautta ja taitoa hallita kansaa. Samoin tulisi pyytää jokaisen nuoren silloin, kun hän on valinnan edessä ja suunnittelee elämän tehtävää, sillä Vapahtajamme kutsuu meitä jokaista suorittamaan elämän tehtäväämme hänen kasvojensa edessä. Hänen siunaustaan saa pyytää myös uusi opistolaisjoukko työkautta aloittaessaan.

Jumalanpalveluksen jälkeen siirryimme ruokasalin puolelle kirkkokahville ja väliajan jälkeen klo 12.30 alkoi päiväjuhla. Lauloimme aluksi virrestä 476 ja senjälkeen johtajamme alkupuheessaan pysähdytti ajatuksemme päivän evankeliumitekstissä olleen kysymyksen eteen: "Mitä arvelette Kristuksesta?" Mainiten mm., että tähän kysymykseen me jokainen joudumme osaltamme vastaamaan. Puheessa korostettiin sitä, että juuri tähän kysymykseen opisto ensisijassa tahtoo auttaa nuoria löytämään vastauksen, sillä sana kehoittaa meitä: "Etsikää ensin Jumalan valtakuntaa"

jne. Alkupuheen jälkeen op. E. Martiskainen lausui kaksi Hellaakosken runoa: Hengen manaus ja Huojuva Keula. Tämän jälkeen saimme nähdä uusien oppilaiden esittäytyvän, kun he paikkakunnittain saapuivat korokkeelle. Tällä kertaa on runsaimmin edustettuina: Nurmes, Juuka, Pielisjärvi ja Kuhmo. Tämä uusi opistolaisjoukko lauloi virren 215: 3—4 sāk. Sen jälkeen puhui rov. Aatto Koivisto jumalankaipuusta, joka asuu jokaisen nuoren sydämessä, vaikka nuori itse ei sitä ymmärtäisikään. Puhuja lausui opiston johtokunnan puolesta uudet oppilaat tervetulleiksi, toivoen samalla että opistotalvi toisi tähän syvimpään kaipuuseen oikean tyydytyksen itsekkään opistoon saapuneen kohdalla.

Puheen jälkeen op. Anja Kasurinen esitti yksinlaulua: Ei mitään multa puutu ja Lapsen lailla. Piirisihteeri Otto Muhonen puhui aiheenaan Jeesuksen sanat: "Ette tiedä päivää ettekä hetkeä, milloin Herra tulee", kehoittaen muistamaan, mitä Jeesus on sanonut: "Olkoot teidän kupeenne vyötetyt ja lampunne palamassa". Viettäessämme hetkiä sanan ääressä saamme öljyä uskon lamppuun. Jos unohdamme sanan ja sakramentit, niin lamppumme sammuu.

Entisiä opistolaisia oli myös kokoon-
tunut runsaasti ja lauloimme kuorossa tutut laulut: Oi Jeesuksen ja Yhtehenkö tulla saamme.

Piirisihteeri Vilho Muttonen puhui väliajan jälkeen Jumalan huolenpidosta meidän elämässämme, mainiten, kuinka suuri Jumalan siunaus kätkeytyy myös siihen, että nuori saa tulla viettämään talven kristillisessä kansanopistossa. Eläessämme Jumalan lahjojen keskellä emme saisi unohtaa kiittää lahjojen antajaa, ennenkaikkea siitä parhaasta, josta saamme elää, veren armosta. Sitä kun: "Anteeks' sain ja saan". Toveri-

liittolaiset Kaija ja Seija Suhonen esittivät laulun: Korvessa kuljen.

Päiväjuhlan viimeisen puheenvuoron käytti khr. Oksanen. Puheessaan hän osoitti, kuinka vastoinkäymiset voivat olla sinunaukseksi elämässämme. Joudumme tilittäytymään Jumalan edessä ja omat syntimme alkavat meitä ahdistaa. Silloin emme saisi kuitenkaan joutua epätoivoon, ajatellen, että Jumala on meidät hyljännyt. Hän tahtoo osoittaa meille voiman lähteen, Vapahtajan anteeksiantamuksen, joka merkitsee sitä, että synnit, jotka on takana päin, on Jumala unohtanut.

Päivällistauon jälkeen, ennen varsinaista iltajuhlaa kokoonnuimme juhlasaliin laulamaan Siionin Kanteleesta. Sai huomata, että se oli monelle toveriliittolaisellekin mieluinen hetki ja ehkäpä moni laulaessaan sai sydämessään kokea todeksi sanat: "On laulu armosta kaunein, parhain. On suurta siitä jo laulaa varhain, päivinä nuoruuden."

Iltajuhlan alussa piirisihteeri Muhosen käydessä puhujapöydän taa, saimme kuulla erittäin vakavaa puhetta siitä, miten vaarallista on antaa synnille periksi aina vain vähän ja vähän kerrallaan. Puhuja osoitti, Vanhasta Testamentista Lootin elämän vaiheita esimerkkinä käyttäen, sen tosiasian, että missä mieli kiintyy yhä enemmän vain ajallisiin ja maallisiin asioihin, siellä sydän kylmenee Jumalaa kohtaan ja loitontuu Hänestä. Kenties toveriliittolaisienkin joukossa saattoi joku todeta omalla kohdallaan käyneen näin. Varoitus kuului: Ei käy päinsä olla vähän sitä ja vähän tätä.

Saimme välillä kuulla Helka Heikuran esittämää yksinlaulua: "Myöhäisessä sydänyössä" ja senjälkeen pastori Aimo Junkkari puhui, ottaen lähtökohdaksi Paavalin sanat: "Älkää mukautuko tämän maailman ajan mukaan."

Väliajan jälkeen ensimmäisen vuosikurssin puolesta esitti tervehdyksen ja onnitteli uusia oppilaita nuorisotyöntekijä Oili Poikonen. Puhuessaan nuoren

Sapporossa 3. 12. -57

Rakkaat Pirtin Viestin lukijat!

Sydämellinen joulutervehdykseni teille, kaikille sinne kotimaahan! Toivon, että te siellä ja me täällä saisimme tänäkin jouluna tuntea sydämissämme iloa siitä, että meille on syntynyt Vapahtaja.

Elämme täällä, niinkuin varmasti tekin siellä joulun odotustunnelmissa. Toissa yönä satoi lunta, joten luontokin on aivankuin valmistautunut vastaanottamaan suurta juhlaa. Lastentarhassa kaikuvat joululaulut ja leikkejä sekä muuta ohjelmaa

ilon kaipuusta hän mainitsi, että synti särkee ilon aiheet elämästämme, mutta sensijaan syvän ja todellisen ilon lähde pulppuaa Golgatalla.

Kuultiin vielä op. Kasurisen yksinlaulua: Tule Jeesuksen luo ja Tuhansin kielin. Sitten käyttivät puheenvuoroja Sairalan ja Karkun opistojen ja Helsingin ev. Kansankorkeakoulun edustajat. Juhlan päätti piirisihteeri Muhonen kehoituksen sanoihin 2 Kor. kirjeen viimeisestä luvusta: "Veljet, iloitkaa, tulkaa täydellisiksi, ottakaa vastaan kehoituksia, olkaa yhtä mieltä, eläkää sovussa, niin rakkauden ja rauhan Jumala on oleva teidän kansanne." Lauloimme vielä lopuksi Siionin Kanteleesta: "Ristis luo, oi Jeesuksen, Suo mun jäädä aina; Siin' ei kurjan syntisen syntikuorma paina". Kaikukoon tämä sävel usein nyt tämänkin työkauden kuluessa ja niin myös meidän jokaisen sydämessä halki elämän.

Kerttu Kuittinen

harjoitellaan joulujuhlaa varten. Lastentarhan seinällä olevassa joulu-kuun kalenterissa on päivämäärät kirjoitettu tähtiin ja joka päivä peitetään toisella tähdellä yksi tähti, johon päivämäärä on kirjoitettu. Nyt on jo kolme puhdasta tähteä. Jäljellä on vielä seitsemäntoista päivän tähdet. Lastentarhan joulujuhla on 20. päivänä. Seuraavana päivänä on py-

häkoulun joulujuhla ja sitä seuraa-
vana, joka on sunnuntai, on seura-
kunnan joulujumalanpalvelus. Sen
jälkeen ei olekaan enää kuin yksi
päivä jouluaattoon.

Monet tehtävät jo odottavat, joten
toivotan vain teille kaikille siunattua
joulu!

K a i s u P i i r a i n e n

"Näköala ikkunastani talvella. Etualalla Suomi-talo, jossa lähetyssaarnaaja Valtonen perheineen asuu." — On lumen puolesta joulutunnelmaa Sapporossakin.

Helsingin Evankeliumijuhlilta

Kesäisen opintomatkamme juhla-
puolen selostus jäi tähän numeroon.
Ja miksipä ei sopisi näin joulun
aikaan muistella noita juhlia, joitten
aiheena oli joulun Herra ja pelastuk-
semme Hänessä. Sanotaan eräässä
laulussa Hänen haavoistaan: "On
talvi kesää niissä ja paasto joulua".

"Niin uupuneena, voimatonna mä
vaivun Jeesus helmaasi." Siltä tuntui,

kun kesäkuun 27 päivän iltana saavuim-
me Evankeliumiyhdistyksen vuosijuhlan
alkajaistilaisuuteen Johanneksen kirk-
koon, saamaan Hengen virvoitusta.

Alkuvirren jälkeen toivotti rov. Rapeli
runsaan juhlakansan tervetulleeksi. Sen-
jälkeen puhui rov. Eeli Hakala aihees-
ta: "Niin on Jumala maailmaa rakas-
tanut". Viimeisen puheenvuoron käytti
japanilainen tohtori Sakai. Hän toi ter-
vehdyksen Japanista, kertoen omasta

uskontulemisestaan ja sanoen lopuksi suomenkielellä terveiset Japanin uskovilta ja siellä työskenteleviltä läheteiltämme. Ilta päättyi virteen 187.

Perjantaina, 28 päivän aamuna, kokoonnuimme Lutherin kirkkoon nuorisojumalanpalvelukseen. Saarnan piti pastori Lauri Koskenniemi tekstinään 2 Tim. 2: 22. Hän kehoitti pakenemaan nuoruden himoja, pakenemaan yhdessä toisten kanssa Kristuksen turviin ja etsimään niiden seuraa, jotka huutavat Herraa puhtaasta sydäimestä avukseen. — Illalla kokoonnuimme jännittyneinä nuorisujuhlaan, jossa kaikki evankeliset kansanopistot tulisivat esittäytymään. Kansaa oli valtavasti. Illan tunnus kuului: "Anteeks sain ja saan". Kohta kaikkiin mahtavana Kanteleen tuttu laulu 546. Johtaja Telaranta aloitti juhlan rukouksella puhuen sitten aiheesta: "Tulkaa kaikki sellaisina kuin olette". Oma johtajattaremme puhui useiden opistojen tunnuslauseesta: "Meillä on lunastus", kiinnittäen huomiota siihen, mitä merkitsee meille se, että olemme otetut armoliittoon ja tarkoitetut elämään jatkuvasti anteeksiantamuksesta. Kanteleen laulun 128 jälkeen piti juhlapuheen piispa Eero Lehtinen lähtökohtanaan Jer. 31: 3. Hän muistutti mieliin myöskin sanan: "Sinulla on anteeksiantamus, että Sinua peljättäisiin" ja korosti sitä, että anteeksiantamus on vapauttavan pyhä asia. Laulun 348 aikana valtava juhlaansa antoi uhrinsa Kiteen ja Nurmeksen opistoille. Kiitollisina ja yllättyneinä totesimme tämän.

Sitten esiintyivät kaikki evankeliset kansanopistot tuoden omat terveisensä lyhyiden puheenvuorojen ja tunnuslaulujen muodossa. Välillä kaikuivat aina rakkaat Siionin Kanteleen laulut. Pastori Tamminen puhui Jer. 50: 4—5 johdolla ja pastori Hytönen sanojen: "Jeesus etsii Sinua". Lopuksi esiintyi Helsingin ev. kansankorkeakoulu ja koulun johtaja, pastori Lauri Koskenniemi, puhui muistuttaen mieliin mm. sanoja: "Vuoret väistykööt ja kukkulat horjuvat, mutta minun armoni ei sinusta väisty". Puhutteleva juhla päättyi lauluun 460.

Lauantaina 29. 6. oli sisälähetyspäivä. Se alkoi juhla jumalanpalveluksella Johanneksen kirkossa. Varmaankin toveriliittolaiset kuuntelitte sitä radiosta. Saarnan piti piispa Lehtinen, tekstinä oli 2 Kor. 5: 7. Hän todisti että Kristuksessa on elämä, ei meissä itsessämme vähääkään. — Illalla kokoonnuimme

kauniiseen ja kodikkaaseen Vanhaan kirkkoon Ehtoollisen viettoon. Tämä ilta oli niitä siunatuimpia Helsingissä oloikamamme. Saarnan piti voimakassanainen pappi, kirkkoherra Toivo Salminen. "Tule sisään, sinä Herran siunattu, miksi seisot ulkona?" kehoitettiin meitä. Satoihin nousevan juhla joukon kanssa uskalsimme mekin polvistua Herran pöytänsä saamaan jälleen todistuksen siitä, että hän, Jeesus, on kuollut puolestamme, että meillä olisi anteeksiantamus ja rauha.

Sunnuntai 30. 6., samalla juhlien viimeinen päivä, oli Japanin lähetykselle omistettu. Aamun ensimmäisen tilaisuuden aloitti meille viime talven opistolaisille tuttu tri Mólnar. Hän puhui aiheesta: "Palvelkaa toisianne ilolla". Tohtori Sakai kehoitti tekemään ilolla sitä työtä, joka on aloitettu Japanissa. Hän sanoi, että uskovat siellä luottavat Suomen kristittyihin. Jumala on siunaava tätä työtä. Vanha harmaapäinen, evankelisen kansan rakastama, rovasti Niinivaara puhui hyvästijätön sanoja, kohdistuen kuulijoihin mm. Pietarin kirjeen sanat: "Te olette valittu suku; kuninkaallinen papisto, pyhä heimo, omaisuus kansa, julistaaksenne sen jaloja tekoja, joka on pimeydestä kutsunut teidät ihmeelliseen valkeuteensa". Vielä puhui lähetysveteraani, rovasti Vihtori Savolainen sekä hänen poikansa pastori Paavo Savolainen.

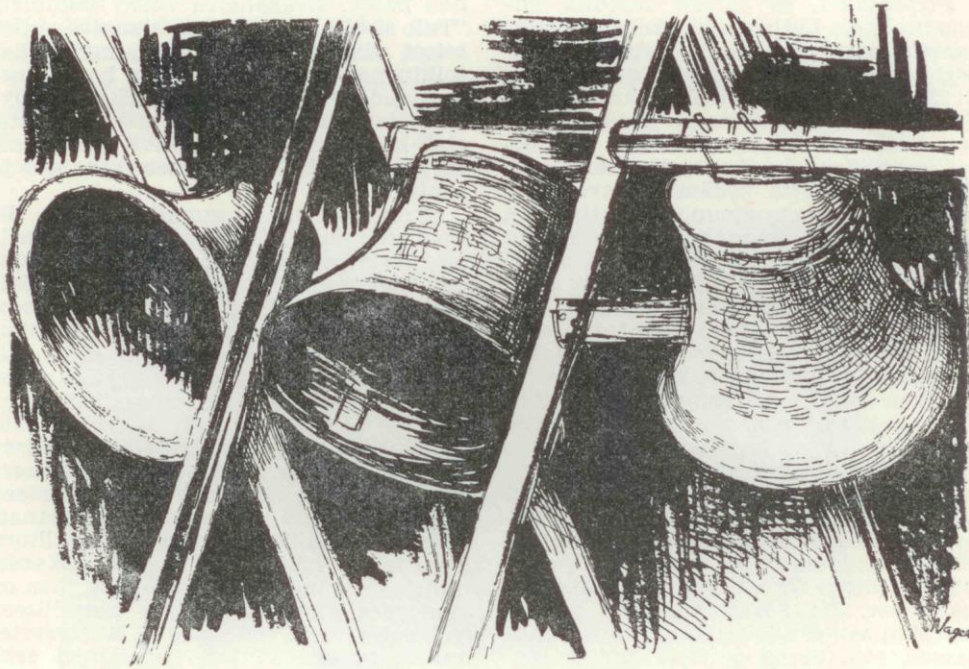
Päiväjumalanpalveluksessa olimme Suurkirkossa, saarnan piti khra Toivo Salminen. Tekstinä oli Lk 14: 16—24. Illalla olimme vielä vähän aikaa ennen lähtöämme Kalvopuiston ulkoilmajuhlassa. Voimakkaina kaikuivat Kanteleen laulut ja sattuvana tuli Sana kohti Jumalan ihanassa luonnossa. Emme saaneet olla enää loppuun tätä juhlaa. Sydän täynnä ajateltavaa lähdimme sieltä pois. Pääkaupunki oli antanut paljon hengellisessäkin suhteessa. Kaikesta kuulemastamme jäi kiitoksen sävel sieluun ja tuntui: "Kylliksi en edes voi tuhatkielin Vertasi kiittää, sä armollisin".

Annikki Pirinen.

Pirtin viesti toivottaa kaikille lukijoilleen SIUNATTUA JOULUN AIKAA ja toivoo tapaamista ensi vuonnakin.

Tilausmaksu on täytynyt kustannusten kalleuden takia nostaa 250 mk:ksi. Ehkä voisit hankkia tilauksen joltakin opiston ystävältäkin. Muista myöskin kirjoituksin, pyytää oma lehtesi.

Vuoden vaihtuessa

"Sun olkoon kiitos ainainen
Hoidosta vuoden menneitten,
Kaikesta, minkä lahjoitit,
Kurista, jolla kasvatit.

Nyt nimees, Herra luottaen
Me käymme aikaan uutehen
Ja jäämme Sinun huomahas.
Meit' ethän hylkää, Armias!"

Elämää on verrattu matkante-
koon kulkuneuvossa, jota ei voida
pysäyttää kesken matkaa. Matkaa-
jien eteen avautuu yhä uusia ja mo-
nia viehättäviä näkymiä, mutta ne
viipyvät vain hetken. Lapsuus, nuo-
ruus tai mikä muu matkan vaihe
tahansa sisältävät kaikki monen-
laista kiintoisaa, mutta mihinkään
niistä emme voi jäädä.

Moni ajatteleekin, että on pyrit-

tävä ottamaan elämästä irti kaikki,
mitä se kulloinkin voi antaa. Vie-
läpä kuvitellaan, että tämä olisi
elämän tarkoituskin ja että näin
saataisiin elämään sellainen sisältö,
että sitä kaiken mentyäkin muis-
tettaessa vielä tuntisi, että kannatti
elää. Mutta onko näin?

Elämä ei sittenkään ole turisti-
matka, jonka varrella saadut elä-
mykset tai ulkopuoliset havainnot
tai koetut hovit ja ilot voisivat mat-
kan päättyessä meitä auttaa tai
tydyttää. Matkamme täällä on
muuttomatkaa, ja sen päässä astu-
minen pyhän Jumalan eteen. Siellä
ei kysytä, mitä ehdit matkalla ko-
kea, mistä parhaiten nautit tai mi-
ten mieluisaksi ja mukavaksi sait
elämäsi järjestettyä. Mutta sen si-
jaan kysytään kyllä, sovitko sinä

tänne, minne koko elämäsi olet ollut matkalla, Jumalan luo ja Hänen yhteyteensä. Onko todella sinun onnesi olla Jumalaa lähellä — iankaikkisesti! Ellei niin ole, ei sinulla voi olla taivasta missään.

Meidän suhteemme Jumalaan — onnemme Hänen läheisyydessään — on kasvamisen lakien alaista. Se ei voi syntyä hetkessä, kun tullaan perille, sillä se ei ole, karkeasti kuvaten, halkojen yhteyttä, jotka heitetään samaan pinoon, vaan elimellistä ja persoonallista, ja sellaiseen on kasvettava. Täällä matkalla ollessamme ovat kaikki tilanteet ja ratkaisut, joihin olemme joutuneet, tarkoittaneet tämän suhteen kasvamista ja kypsymistä. Ovatko ne saaneet vaikuttaa meissä näin? Ellei niin ole tapahtunut, kun matkamme on päättynyt, ei asiaa voida enää korjata eikä muisto siitä, että onnistuin toki ottamaan elämästä mahdollisimman paljon sitä, mitä halusin, lievennä hiukkaakaan menetettyjen mahdollisuuksien karvas-ta tappiota.

Kun matkustetaan pimeässä, saattaa tuntua siltä, ettei matkamme paljoakaan edisty. Tällainen kaikille tuttu harha muodostuu, ellei ole nähtävissä mitään kiintopistettä, joka auttaisi oikeaan havaintoon, mutta kun sellaisen saamme, vapaudumme harhastamme.

Miten tuttu onkaan tämä sama harha elämämme matkalla. On yhä uudelleen aihetta muistuttaa sen vaarasta, emmekä sittenkään tajua sitä kyllicksi. Vuoden vaihtuminen uuteen on kuitenkin tällainen ”kiintopiste”, jonka etäisyyden tai läheisyyden me voimme tajuta joka hetki ja ilmaista tarkalleenkin, jos haluamme, kuukausina ja vuorokausina. Lisäksi se on numeroitu kuin virstapylväs ilmoittaen jokaiselle,

kuinka pitkä taival matkastamme on jo jäänyt taaksemme. Tästäkö aiheutunee, että vuoden vaihtuminen on niitä aiheita, jotka enemmän kuin moni muu saa meidät pysähtymään ja yhä uudelleen tullessaan havahduttaa meidät. Katseemme suuntautuu silloin sekä menneeseen että tulevaan.

Monille vuoden vaihde herättää ehkä ahdistavaa, ehkä vain uteliasta kyselyä verhotun tulevaisuuden edessä, tai sitten haikeaa menneen muistamista, mikä ei palaja. Uskovalle sitävastoin sen tärkein kysymys on: elätkö Jumalan omana Jeesuksessa Häneen ja Vapahtajaani Jeesukseen (Siionin Kannel 321). Silloin on tulevaisuus turvattu. Silloin ei myöskään mikään, mikä on jäänyt taakse, ole korvaamaton menetyks. Silloin ei totuus matkamme pysähtymättömästä ja nopeasta kuluks ole valitettava, vaan iloista ja kasvavaa odotusta virittävä: kotiin! kotiin!, se kertoo. Voiko kukaan ehtiä matkalta kotiin liian aikaisin!

Miten elämäsi vaiheet kulkenevatkin, muista, ystävä: ”Jeesus Kristus on sama eilen, tänään ja iankaikkisesti.” Näin on Sinullakin vielä Hänen verensä kautta pääsy kaikkein pyhimpään. Ja sinne matkatessasi et voi olla kysymättä taivaallisen Isäsi tahtoa jokaisena päivänä, joka sinulla vielä on jäljellä.

Toivo Salomaa

~~~~~
L U T H E R :

Oma kunniamme ja omahyväisyytemme pitää perusteellisesti kukistettaman ja täydellisesti tyhjäksi tehtämän; ja me itse iloitkaamme, kun pääsemme siitä vapaiksi, niin että meidät havaitaan olevan ja säilyvän Kristuksessa.

Jouluajan lukemiseksi

tahtoisin suositella jokaiselle Pirtin Vies-
tin lukijalle kahta mielestäni aivan eri-
koisen antavaa ja korkeatasoista kirjaa:

1. Jaakko Heikinheimo: Keskipäivä.
WSOY.

Runokokoelma jakautuu osiin, joiden
nimet sattuvasti kertovat niiden sisällön.
"Aseveljet" on sota-ajan tuotantoa, mie-
hekästä ja paljon sanovaa mukana ol-
leille ja -eläneille, mutta myös nuorem-
malle polvelle. Kun jälleen valmistumme
lämpöisissä kodeissamme viettämään
jouluu ilman, että tuskin mitään välttä-
mätöntä meiltä puuttuisi, on hyvä muis-
taa, että vain runsas vuosikymmen sit-
ten

"Kodin kuusta ja lämpöä lieden
kai kaikki me kaivataan
havut vuoteenamme ja alla
uho kylmän ja kostean maan."

Tuo aika on takana päin, mutta "moni
joukosta puuttuu", kun "on verin ostettu
synnyinmaa".

Teoksen eri osilla on asiaeroavaisuuk-
sien lisäksi myös ajallista eroa. Siitä ker-
too "Runoniekka"-osasto, jonka jokainen
runo tarjoaa ajattelun lukevalle run-
saasti itsetärkeydestä vapaata, hersyvää
huumoria. Rauhallisesti katsellaan taak-
sepäin menneeseen nuoruuteen todeten:

"Se lähti luotani käyden
ja niiskutti mennessään
säkin vanhoja lauluja täyden
vei onneksi eväinään".

Kynän kanssa oli tehty sopimus: "me
erotaan". Onneksi niin ei käynyt. Kun
nuoruuden "runosäkit" menivät, jäivät
jäljelle keskipäivän kypsyyden tuotteet.

Siitä kertoo osasto "Keskipäivä". Elä-
mä eri pikku piirteineen puhuu runoi-
lijalle opettaen tyyntä onnea ja kiittä-
misen mieltä. Herkkä aisti tavoittaa sen
kaikkialta: sen tuo pajunkissoja sisälle
tuova tyttönen, tilhien tiuha parvi pih-
lajassa, tai suvikevään leikkitanter
täynnä paljasjalkaa. Kirjoittaja toteaa
olevansa "onnen myyrä", joka ei enää

mitään pyydä. Jos lukijakin katselee elä-
mää runoilijan silmin, oppii hän näistä
säkeistä paljon.

Herkän lyrilliset luonnonkuvaukset
löytyvät "Kevät"-sarjasta ja syvän us-
konnolliset "Hiomapöydällä"-, "Sun hal-
tuus"- ja "Mosaiikki"-nimien alta. Ras-
kasta on ollut hiomapöydällä, vaikeaa on
ollut kumartaa "pienellä haudalla ker-
ran, edessä Herran". Vaan "kun pois ot-
ti, minkä antoi, niin taivaskaipuun loi".
Ajattelen koko teoksen kypsyyden sel-
viävän tästä. Juuret ovat irrotetut maas-
ta, taivaassa on pieni rakas. Isän runot
lapselle — elävälle ja kuolleelle — Sun
haltuus, Hautausmaalla ja Isän testa-
mentti ovat kipeän ihanat ja varmaan
parhainta tämän aiheisista. Tuska viil-
tää, mutta on olemassa lohdutus, ja siksi
voi iloita jo täällä:

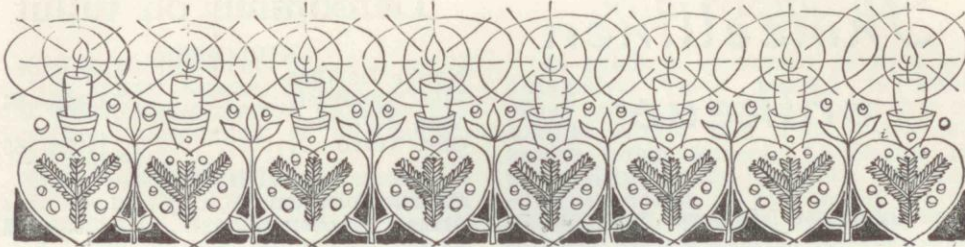
"Siis soikaa, suven urut,
te virsin väkevin!
Ei enää paina surut,
kun silmin näkevin
me katsomme Jumalan Karitsaa
ja kanssa kaikkien rakkaittemme
me yhdessä riemuitsemme,
kun ei ole enää kuolemaa".

Jo keski-ikä saavuttaneen runoilija-
papin esikoiskokoelman jokainen runo
on kypsää ja miehekästä, ja niitä sävyt-
tää syvä elämänviisuus, luja usko ja
tulevaisen elämän toivo. Niiden parissa
vietetyt hetket koituvat lukijalle var-
maan suureksi siunaukseksi.

2. Toivo Pekkane: Totuuden ja kirk-
kauden tiellä. WSOY.

Edesmenneen akateemikko Toivo Pek-
kasan mietekirjaan liitetystä kustanta-
jan esipuheesta selvenee, että kirjan
mietteet ovat kirjoitetut halvauskoh-
tauksen jälkeisenä toipilaskautena. Ruu-
miin voimat ovat vähäiset, jokainen sa-
na ja lause on ponnistelujen tulos, sa-
malla kuin myös varovainen tunnustelu
kirjalliseen luomistyöhön. "Kun ihminen
paranee, hän näkee taas elämän terveen
silmin. Minusta tuntuu, ettei sairauden-
kaan näkyjä saisi unohtaa", kirjoittaa
tekijä itse. Näistä "näyistä", päivittäin
merkityistä mietelauseista on kirja
koottu.

Toivo Pekkasta on sanottu etsijäksi
ihmisenä ja kirjailijana. Sitä hän on eri-
toten tässä teoksessa. Mietteestä toi-
seen, aamusta aamuun hän kyselee: —
mistä tulen? — mihin menen? — mi-
ten elän oikein? Hartaasti hän rukoilee
nöyrytyksen, hiljentymisen ja jalom-
maksi tulemisen taitoa. Mutta myös

Hautausmaalla

*Toin jouluaatoksi kynttilän
tähän, poikani, seimellesi.
Kai vuoksi tuulen jäätävän
tuli isälle silmään vesi.
Tulin yksin. On isällä ikävä.
Ei äiti ehtinyt tulla,
ei voinut millään lähteä,
on uunissa kinkku ja pulla.*

*Nyt sytytän kynttilän, tuohon noin.
Monen muunkin häilyvän valon
minä tässä haudoilla nähdä voin,
monen tuikkivan kaipuun palon.*

*Niin, hyvää joulua sinulle
tuli sanomaan kaipaava taatto,
vaan vielä on varattu minulle
myös kotona joulun aatto,
taas sielläkin kynttilät palavat*

*ja veljesi, siskosi laulavat,
ja joulun sanomaa lukemaan
jo minua varrotaan.*

*Siis näkemiin. Käteesi pienoiseen
jää nauha hopeinen,
on sidottu isän sydämeen
pää toinen nauhan sen.
Kätes leikkien lelua ohjastaa,
— puuhevosta saanut et —
isän sait, isän sielua kaipaavaa
päin taivasta ohjaillet.*

*Ja siellä yhdessä kumarretaan,
me miehet, lattiaan.*

*J a a k k o H e i k i n h e i m o :
K e s k i p ä i v ä .*

uskoa: "Henkeni harhailee levottomana sinne tänne, olemassaolon totuutta etsien. Sekin on tyhjä tie. Ei ole etsittävä totuutta, koska sellaista ei ole olemassaakaan. On etsittävä uskoa. Anna minulle se, Jumala!" Epäusko ja mielen rauhatomuus tekevät elämän vaikeaksi, ja siksi on kirjoittajan toistuva rukous: "Vahvista uskoani!" Jatkuvasti pyydetään voimaa päästä eteenpäin pienen matkan, askeleen. Kuinka hartaasti tästä myös kiitetään!

Loppuun saakka tämä kirja on kampaillua kuoleman edessä ja pysyttelemistä kirkkauden tiellä, jotta "saapuisi paikkaan, joka kätkeytyy katseiltamme taivaan sumuihin". Tämä etsintä on niin vavahduttavan nöyrä ja rehellinen, että sen seuraamisen uskoisi antavan meille jokaiselle, joiden vuorollamme on käytävä tiemme loppuun asti, paljon ajatteleminen aihetta.

Valva Salomaa.

Ihmeellinen valkeus

Lumihiutaleet leijailevat maahan, ne saavat aikaan valkean verhon, sen alle jää syksyn pimeys ja ankeus. Luonto heristää korviaan. Nyt tulee joulu!

Kodeissa on kiirettä. Paljon on työtä juhlan edellä. Silloin tällöin helkähtää joululaulut, lapset laulavat, pyhäkoulun joulujuhlaan on niitä opeteltu.

Metsän reunassa odottaa kuusi kiihkeästi joulua, se oli jo melkein toivonsa kadottanut, niin pitkäksi oli sen aika tullut. Vihdoinkin sataa lunta. Niin olivat lapset sanoneet, että sitten tulee joulu. Siitä oli jo monta kuukautta, kun pyhäkoululapset opettajineen kauniina kesäsunnuntaina olivat retkellä. He levähtivät metsän reunassa, lauloivat ja kertoivat Jeesuksesta. Laulun aikana pieni Marja-tyttönen katseli kuusta ja huudahti laulun loputtua: "Tuossahan on kaunis joulukuusi!" Niin siinä sitten joukolla tutkittiin, ja kaikki hyväksyivät sen. Siitä alkaen oli kuusi odottanut joulua, nähnyt usein untakin siitä erikoisesta latvatähdestä, jossa oli seimenlapsen kuva ja se säteili valoa. Nyt satoi lunta, juuri jouluaattona! Ja aivan oikein, lapset tulivat kirveineen ja kelkkoineen hakemaan joulukuusta.

Toveriliittolainen! Sinäkin odotat joulua. Loistaako säteilevä seimenlapsi Sinulle valoa? Jos se loistaa, sen sanoma on myös: Vie toisillekin sitä valkeutta! Pyhäkoulun joulujuhlat ovat rakkaita muistoja halki elämän. Sinäkin voit järjestää sellaisia. Säteilevin silmin esittävät lapset ohjelmaa, kertovat sanoin ja sävelin Jeesuksesta, jouluna syntyneestä Vapahtajasta, jonka ympärillä on aina ihmeellinen valkeus.

Irma Nevalainen

Tietoomme on tullut

KIHLOISSA:

Kauko Heikura	(1953—54)
Eila Rytönen	(1953—54)
Vesa Soininen	(1954—55)
Siiri Tervo	(1954—55)

VIHITTY:

Kyösti Tolvanen	(1951—52)
Anneli Korhonen	(1951—52)
Kalevi Tuulimäki	(1952—53)
Anja Piirainen	(1952—53)
Hannu Nevalainen	(1952—53)
Liisa Eronen	(1952—53)
Armas Heikkinen	(1952—53)
Auli Karvonen	(1952—53)
Erkki Turunen	(1952—53)
Maija Leena Turunen	(1952—53)
Niilo Konttinen	(1955—56)
Lahja Mutanen	(1955—56)

Onnea!

Hoos. 2: 19, 20.

Evankelisten Nuorten talvipäivät

LIEKSASSA TAMMIKUUN 4—6 PÄIVINÄ 1958

Jo useitten vuosien aikana on vietetty evankelisten nuorten talvipäiviä näin loppiaisena aikana eri puolilla maata. Ne ovat olleet siunattuja kokouksia ja erikoisesti leimaa antavana on ollut opistonuorten runsas osanotto. Ensi loppiaisena on jälleen neljät tällaiset päivät ja eräät niistä ovat lähellä meitä, omassa piirissämme, Lieksassa. Toveriliittolaiset varmaan ottavat tilaisuudesta vaurin ja rientävät joukoin koolle. Tarvitsemme tällaisia yhdessäolon hetkiä rakentuaaksemme ja viettääksemme juhlaa.

Päivien tunnus on: Kysykää muinaisia polkuja. Jer. 6: 16.

Ohjelma:

Lauantaina 4. 1. alkajaiset.

Sunnuntaina 5. 1. jumalanpalvelus, esityksiä aiheista: "Kadottava perintö" (rt), "Ikivanha armon tie" (rt) ja "Uskon ja rakkauden side". Iltatilaisuus nuorten juhla kansanopistolaisten järjestämänä.

Loppiaisena 6. 1. jumalanpalvelus, esityksiä aiheista "Nuori ja vanha sukupolvi" ja "Riemujen pyörteissä". Puheita, nuorten ohjelmaa.

Majoitus ja ruokailu on järjestetty. Toivottavasti loppiaisena Lieksassa nähdään monta toveriliittolaista.

Älkää murehtiko

Eikö olekin turvallista olla, kun meillä on Isä, johon saamme luottaa. Kuinka Hän kehoittaakaan meitä kaikessa hädässämme luottamaan ja turvaamaan yksin Häneen!

Kyllä meillä täällä maailmassa on usein sellaista, mikä tuntuu melkein liian vaikealta, aivankuin emme jaksaisi enää tehdä matkaa. Sellaisina aikoina, kun Hän peittää meiltä kasvonsa, tulee meille hätä, emme jaksu iloita. Silloin huokaamme Taivaallisen Isän puoleen. On armoa, että Hän antaa meille kärsimyksiä, sillä niiden kautta Hän tahtoo opettaa meitä ja vetää meitä lähemmäksi itseään. Hän tietää kaikissa vaiheissamme, mitä me tarvitsemme. Voi jospa oppisimme ymmärtämään Hänen sanansa: "Kaikki yhdessä vaikuttaa niitten parhaaksi, jotka Jumalaa rakastavat". Mitä enemmän Sanaa tutkimme, sitä enemmän meille avautuu Jumalan syvä rakkaus. Ihmekö on, jos puheemme kiitos- ja ylistysvirteen: "On ihanata ylistää Sinua Jumalamme." Ehkä Sinä, ystävä, joka luet tätä, olet saanut kokea tätä samaa. Olet saanut viedä ilosi ja surusi Jumalasi eteen. Kyllä Hän tietää, miten heikkoja ja puutteellisia me olemme. Siksihän saamme mekin asettaa Hänen täydellisyytensä kaikkea puutteellisuuttamme vastaan.

Sinä, joka parhaillaan vietät ihanaa talvea opistokodissa, tunnet itsesi varmaan siellä onnelliseksi. Toivot saavasi päästä elävään uskoon. Jumala on pannut Sinut liikkeelle, kun on lähettänyt Sinut opistoon. Hän puhuttelee Sinua juuri nyt aivan erikoisesti. Hän kysyy Sinulta: "Tahdotko jatkaa matkaasi minun omanani, kun täältä opistosta lähdet?" Sinä varmaan epäilet, miten voit pysyä tiellä maailman kiusauksissa. Älä, ystävä hätäile, vaan turvaa Jumalaan. Hän kyllä pitää Sinusta huolen. Hän antaa suojeluksensa ja apunsa kaikkea hätää vastaan. Meidän tulee vain antaa itsemme Hänelle kokonaan.

Omalta opistoajaltani jäi eräältä uskontotunnilta erikoisesti mieleeni Filipiläiskirjeen sana: "Älkää mistään murehtiko, vaan kaikessa saattakaa pyyntönne rukouksella ja anomisella kiitoksen kanssa Jumalalle tietäväksi." Tämä Raamatun paikka on puhutellut minua monta kertaa. Varmaan Sinä myös olet saanut kokea, kuinka ihmeellinen Jumalan rauha täyttää sydämen, kun on kaikeksi saanut kiitoksen kanssa jättää Jumalan huomaan. Hän on Isä, joka ym-

Sain raamatun

Oli sellainen syyskesän pilvinen lauantapäivä. Talon emäntä ja isäntä olivat autollaan lähdössä kauppaan ostoksille. Kotiin jäin minä, talon pikkuisen pojan kanssa. Lähdimme rappuille vilkuttamaan lähtijöille. "Hei hei", siinä huudettiin ja kun auton ovi mahti kiinni, oli meitä vain kaksi, minä ja pikku Tero koko suuressa talossa. Me rupesimme sitten siivoamaan. Pesin ensin aamiaisastiat, sitten veimme matot ulos. Tero kantoi pientä kynnysmattoa jäljestäni, minulla oli suurempia mattoja syli täynnä. Viskasin matot nurmelle ja juoksin pikkumiestä vastaan, kun hän ei päässyt rappuja laskeutumaan maton kanssa. Noin — nyt oltiin maassa ja matot lensivät, kun niitä puistelimme. Niinhän sitä selvittiin siivoustöistä. Eikä aikaakaan kun jo saunakin lämpeni ja pullat olivat paistuneet. "Äiti tulee", huusin Terolle, kun alkoi kuulua auton ääntä. Tero juoksi vastaan, kun auoin hänelle ovet. Emäntä sieltä tuli suuri ostoskassi täynnä tavaroita. Lähdin vähän huoneeseeni, niin vähän ajan päästä kuului pikkumiehen askeleita oven takaa. Kun avasin, näin hänet siinä paketti kädessä. Keittiöstä kuului huuto: "Se on lahja Kertulle." Otin sen ja ajattelin: mitähän se nyt mahtaa olla. Kun avasin, se oli raamattu. Rupesin oikein istumaan ja katselin sitä. Takakansi oli kuvioitu, kuin olisi ollut verkkoa ja etukannessa oli risti. Siihen sitten tuli emäntäkin ja selitti, että hänkin oli saanut rippilahjaksi raamatun isältään ja hän lahjoittaa, vaikka näin jälkeempäin muistoksi rippikoulusta ja heillä-olostaan raamatun. Sitten hän lähti pois. Tiesin, että hän itki. Katselin ulos ikkunasta, huomasin sadepisaroiden siihen tipahtelevan. Huomasin, että ulkona on narulla pyykkiä sateen kasteltavina. Riensin siitä pois keräämään ja ajattelin siinä, että luen vielä raamattuni kokonaan. Sain vielä siihen muistolauseenkin, se on Sananlaskujenkirjan 18:10. Se kuuluu: "Herran nimi on vahva torni, hurskas juoksee sinne ja saa turvan."

Kerttu Nevalainen.

märtää kaikessa ja tarkoittaa kaikella lastensa parasta. Silloin täyttää myös kiitollisuus ja ilo sydämen.

Hilma Piirainen.

Toveriliittolaisille sydämelliset kiitokset lähettämistänne myyjäis-
tavaroista ja vaivannäöstänne keräysasiassa!

TOVERILIITON RAAMATUNLUKU

TAMMIKUU

1	Apt. 1: 1—8	1 Aik. 11
2	8—14	12: 1—18
3	15—26	19—40
4	2: 1—13	13
5	14—21	14
6	22—36	15
7	37—47	16: 1—22
8	3: 1—11	23—43
9	12—26	17: 1—15
10	4: 1—12	16—27
11	13—22	18
12	23—31	19
13	32—37	20
14	5: 1—11	21: 1—14
15	12—16	15—30
16	17—25	22
17	26—32	23
18	33—42	24
19	6: 1—7	25
20	8—15	26
21	7: 1—16	27
22	17—29	28
23	30—43	29: 1—15
24	44—50	16—30
25	51—60	2 Aik. 1
26	8: 1—13	2
27	14—25	3
28	26—40	4
29	9: 1—19	5
30	20—31	6: 1—21
31	32—43	22—42

HELMIKUU

1	Apt. 10: 1—8	2 Aik. 7
2	9—23	8
3	23—33	9
4	34—48	10
5	11: 1—18	11
6	19—30	12
7	12: 1—11	13
8	12—19	14
9	20—25	15
10	13: 1—12	16
11	13—23	17
12	24—41	18: 1—13
13	42—52	14—34
14	14: 1—7	19
15	8—18	20: 1—17
16	19—28	18—37
17	15: 1—11	21
18	12—21	22
19	22—29	23

20	30—41	24
21	16: 1—10	25: 1—14
22	11—24	15—28
23	25—40	26
24	17: 1—9	27
25	10—21	28
26	22—34	29: 1—17
27	18: 1—17	18—36
28	19—28	30

MAALISKUU

1	Apt. 19: 1—12	2 Aik. 31
2	13—22	32: 1—23
3	23—41	24—33
4	20: 1—12	33: 1—13
5	13—27	13—25
6	28—38	34: 1—13
7	21: 1—14	14—33
8	15—26	35
9	27—40	36
10	22: 1—11	Esra 1
11	12—21	2
12	22—30	3
13	23: 1—11	4
14	12—22	5
15	23—35	6
16	24: 1—9	7
17	10—19	8
18	20—27	9
19	25: 1—12	10
20	13—22	Nehemia 1
21	23—27	2
22	26: 1—7	3
23	8—18	4
24	19—32	5
25	27: 1—12	6
26	13—20	7
27	21—32	8
28	33—44	9
29	28: 1—6	10
30	7—15	11
31	16—22	12

Me emme voi olla puhumatta siitä,
mitä olemme nähneet ja kuulleet.

Apt. 4: 20.

He puhuivat rohkeasti, luottaen Her-
raan.

Apt. 14: 3.